

DUCHOWY (5) ai

o jasne.

sg m G duchow(e)go (2). ◇ I duchowym (1). ◇ f G duchow(e)j (1). ◇ n G duchow(e)go (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik dzierżawczy od „*duch*” ‘*byt niematerialny, niecielesny*’ (5) : Ták oni łobie tufzą/ żeby łtąd mieli łwiadectwo przeciw Arrianom/ ktorým by dowiełć mogli łółtwá łynowego y duchowego: áno łie tym łámym w łłąd Sábeliufzow w dawáią *CzechRozm* 15, 26v; [*Duch łw: przyjł na się kształł gołębicy*] Czegoby mu pewnie nie łrzebá byłó: gdyby on był z náłury gołębim/ á nie duchem/ [...] Poniewáż duchowi duchowego/ á gołębimowi gołębim⁸⁰ ná łię kłzłtáku łrác nie łrzebá. *CzechEp* 316, 146.

a. *Posiadający ducha, nawiedzony* (1) : Przyłzły dni náwiedzenia/ przyłzły dni oddánia dozna Izráel łprofnego proroká/ łzaleńcá (y) męžá kłamliw⁸⁰ (*marg*) wł: Męžá duchowego. (-) [łłalonego męžá duchownego *Leop; furiosum virum ventosum PolAnt*] *BudBib Os* 9/7.

Cf **DUCHOWNY**

TG